

LOIDA, LEEK SA KÕRGELE

E nam ei olnud karta tule kustumist. Oranžid leegid haarasid uusi ja uusi oksaraage. Sulav vaik särises tasa. Jahe hall oktoobripäev muutus soojaks ja rõõmsaks, nagu oleks päike lauspilvedest läbi pugunud. See oli nende esimene ühine lõke. Pioneerid käisid sageli Tuulikumäel. Juba mitu aastat olid kõik Karuvere kooli salgajuhid Tuulikumäe lõkkeplatsil ametisse valitud. Aga nemad olid alles oktoobrilapsed. Neil ei olnud veel õigust omapead lõket süüdata. Nemad tohtisid siin askeldada ainult koos Looriga, oma tähekes juhiga. Loori lisas tulle uusi oksaraage. Ta matkajopi hõlmad

olid avari. Leegikuma helkles plussirinnale kinnitatud pioneerimärgil.

«Kuu aja pärast on minul ka niisugune märk,» mõtles Toivo, «ja pioneeripluus, ja punane kaelarätt.» Vilenööri nagu Looril ei ole niipea loota, kuid küll ta ükskord saab sellegi. Toivo pilk peatus uuesti Loori jopihõlmade vahel paistval märgil, millel hüples värelev tuletäpp, nende suure lõkke väike kaksikvend. Huvitav, miks pioneerimärgil on lõkke kujutis? Mida see tähendab? Mis tähendus on kaelaräti kolmel nurgal, oli Loori neile rääkinud. Samuti nagu seda, miks pioneerimärki vasakul pool rinnas kantakse. Vasakul pool tuksub süda, seda võis kätt põue pannes alati järele katsuda. Aga miks tõusevad Loori märgil leegikeeled?

Tulle vaataval Looril oli olnud mõni hetk nägu, nagu oleks ta oma mõtetega libisenud kuskile kaugele. Toivo küsimus tõi ta tagasi Tuulikumäele.

«Mis sa ise arvad?»

Toivo mõtles.

«Need vist tähendavad, et pioneerid tulevad tule ümber kokku.»

Nüüd tahtsid ka teised arvata.

«Tuli annab sooja,» arvas Leili.

«Lõke liidab,» ütles Marika. Aga Kadri-Ann, kellele võõrsõnad alati esimese korraga meelde jäid, lausus uhkelt: «Lõke on sõpruse sümbol.»

Okstekuhi oli siinsamas kõrval. Järgemööda võtsid nad kõik ühe kuiva rao ja viskasid tulle. Ja nii nagu Loori märgil, mille kolm leeki sümboliseerivad kolme põlvkonna — kommunistide, kommunistlike noorte ja pioneeride vanematut ühtsust — tõusid ka päris lõkkest hetkeks kõrgele kolm kitsast tulekeelt.

REIN RUUT

Isa-ema maa

MIDA MA VEEL HOIAN,
KEDA MA VEEL KAITSEN,
KUI MITTE SIND,
MU KODUNE MAA!

KES MULLE KINGIKS KEELE,
ILUSA ELUSA LAULU,
KUI MITTE SINA,
MU KODUNE MAA!

MIDA MÕISTA VÕIKSIN,
KES SAAKS ARU MINUST,
KUI MITTE SINA,
MU ISA MAA!

KES MIND MAAILMA SAADAKS,
KES MIND TAGASI OOTAKS,
KUI MITTE SINA,
MU EMA MAA!

Lilled obeliski ees

LILLED,
MIS ME PANEME TE KALMULE:
PÄXSUSILMAD, STSILLAD, KULLERKUPUD,
RUKKILILLED,

MEELESPEAD
JA KALMUSED,

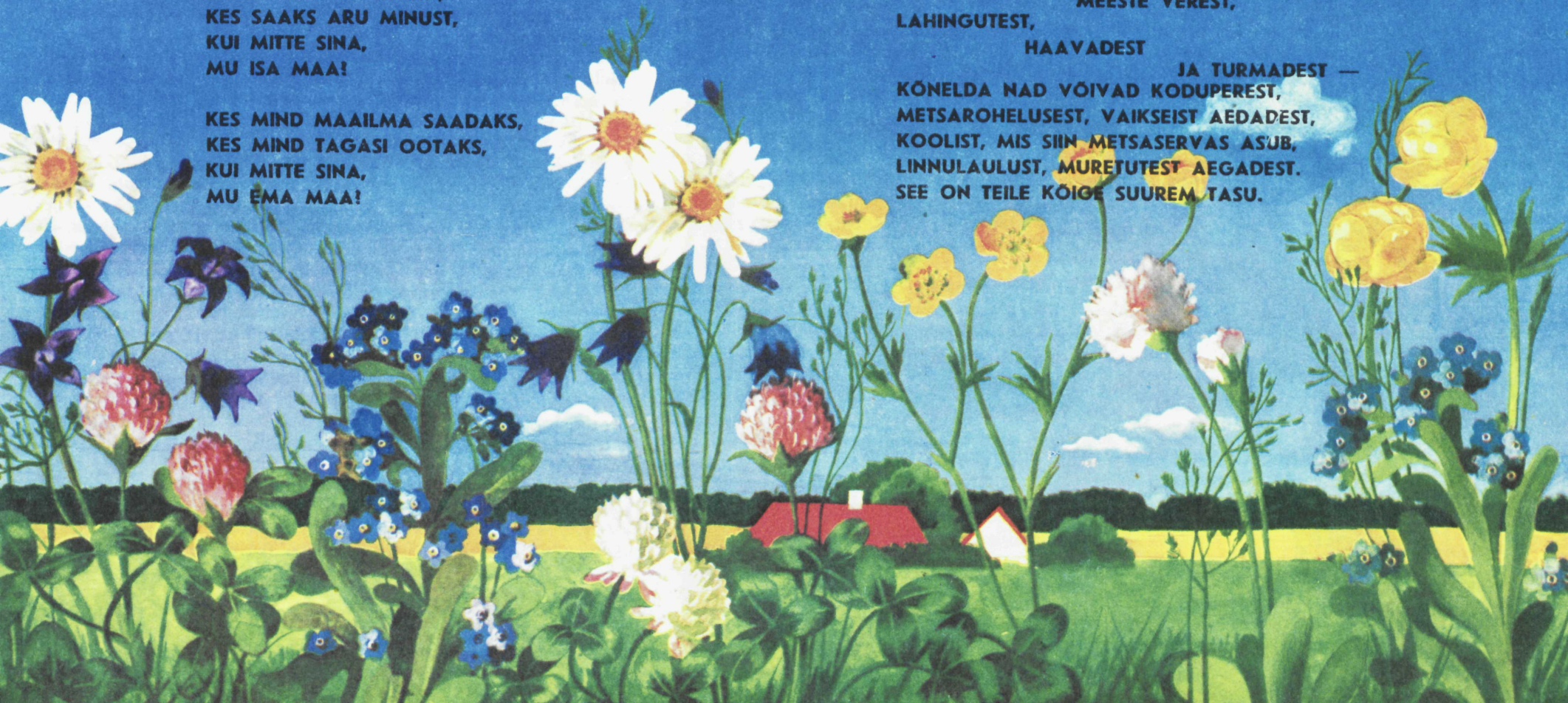
KARIKAKRAD,
NELGID, MOONINUPUD —
NEIL EI OLE AIMU

SUURTEST SURMADEST,
MULDA VARISENUD

MEESTE VEREST,
LAHINGUTEST,

HAAVADEST

JA TURMADEST —
KÕNELDA NAD VÕIVAD KODUPEREST,
METSAROHELUSEST, VAIKSEIST AEDADEST,
KOOList, MIS SIIN METSASERVAS ASUB,
LINNULAULUST, MURETUTEST AEGADEST.
SEE ON TEILE KÕIGE SUUREM TASU.

Punane lipuke

Mis salajuttu puhub
puulehtedele tuul?
Mis undamine üha
on sääse nõeljal suul!

Mis uudist meie Miisult
sai kuulda niidipool!
Ja miks nii vali kõla
on kuke laululool!

Miks igal pardil uhkelt
on püsti sabanipp!
Kõik sellest, et peokingiks
on minul verev lipp.

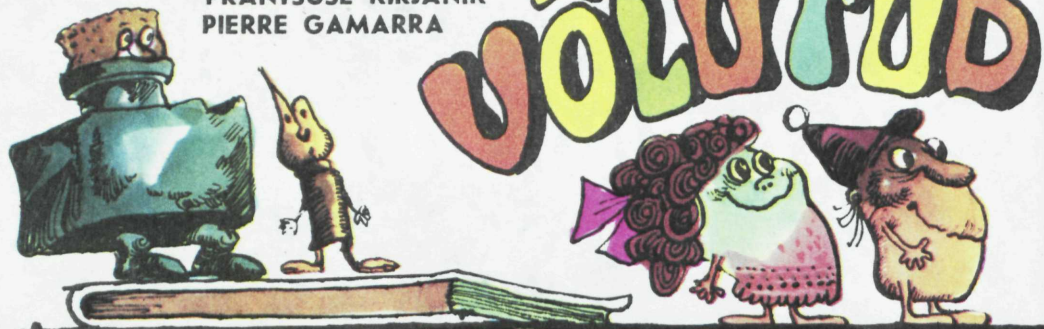
Tean, et on kõrge mägi,
tipp nagu terav keel,
ent sinna üles keegi
ei ole jõudnud veel.

Kuid milleks tuletõrjel
siis redel hiiglapikk!
Ma seda mööda ronin —
saab vallutatud tipp.

Ja oma kalli lipu
ma sinna üles viin.
Las leegib taevasinas!
Ta õige paik on siin.

Tõlkinud VENDA SÕELSEPP

VÕLUTUD

See juhtus ühes koolimajas. Lapsed olid koju läinud. Klass oli puhas ja korras, tahvel pestud, aknad suletud. Ainult üks väike katkise otsaga sulg oli jäänud klassinurka.

Korraga hüppas see väike uudishimulik sulle õpetajalauale tindipoti kõrvale ja küsis: «Ütelge palun, onu tindipott, kas teie ka kuullete, et raamatukapi juurest kostab kahinat?»

«Oota natuke,» pomises tindipott oma musta habemesse, «las ma kuulatan.» Tindipott oli vana ja kõva kuulmisega. «Sul on õigus,» sõnas ta viivu aja pärast, «raamatud näikse täna elevel olevat. Harilikult nad end pärast tööd ei liiguta.»

Tõsi mis tõsi, raamatud olid elevel. Nende kaaned kord avanesid, kord sulgusid. Oli kuulda lehtede sahinat, tasaseid hüüatusi, sosinat. Ja äkki hüppasid raamatukapi lukuau gust põrandale väikesed mehikesed.

«Kes need on, kes need on?» hüüdis sulle uudishimulikult. «Ma nagu oleksin neid varem näinud.»

«Mina ka vist olen neid mehikesi kusagil kohanud,» lausus tindipott mõtlikult. «Muidugi, need on ju sõnad!»

«Sõnad?»

«Jah, sõnad, mida kirjutatakse tindi ja sulega või pliiatsi või pastapliiatsi või kriidiga. Nad on minu vanad head tuttavad.»

«Minu tuttavad ka!» hüüdis sulle. «Kui mu ots veel terve oli, kirjutasin ma neid palju.»

«Vaata, nad tulevad õpetajalaua juurde! Juba ronivadki mööda laualgalgu üles! Ja räägivad midagi omavahel, kõik läbisegi!» hüüdis tindipott.

Üks mehikestest oli hüpanud käsnaele, millega tahvlit pühiti, ja kamandas sealt:

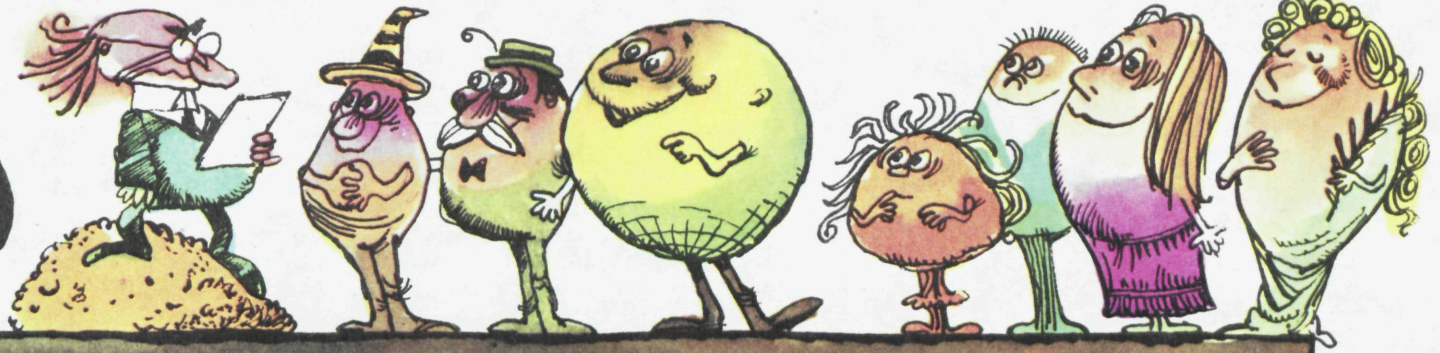
«Vaikust!»

«Selle sõna nimi on Karistus,» sosistas tindipott, ja sulle tekkis

Illustreerinud
RAIVO JÄRVI

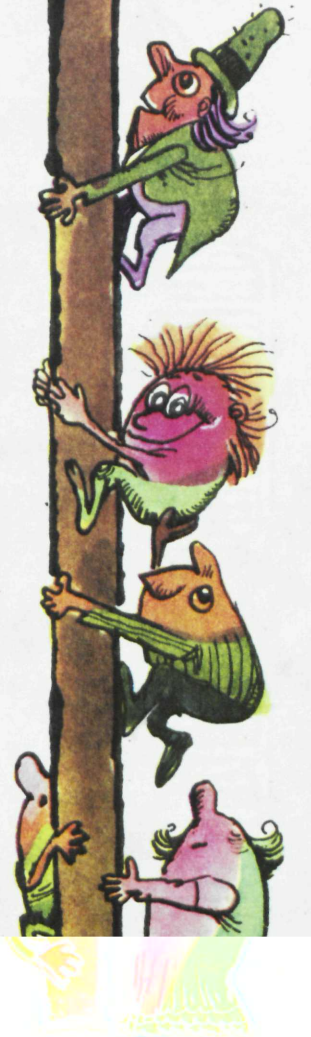
SÕNAD

tahtmine peitu pugeda. Karistus kandis tumedat ülikonda. Ninal olid tal metallraamidega prillid, käes märkmik. «Kui te vait ei jää,» lausus ta, «tuleb koristaja ja me peame raamatutesse tagasi lipsama.» «Koristaja ei tee meile midagi, ta on heasüdamlik inimene,» arvas sõna, kelle nimi oli Headus. «Ärge teda uskuge,» torises sõna Kurjus. «Me ei tulnud siia selleks, et vaielda,» lausus sõna Vendlus. «Me otsustasime valida endale juhi. Tehkem siis seda, ja otsekohe.» «Jah, jah,» hüüdis mitu häält. «Valime endale juhi. Ja kui lapsed meile liiga teevad, läkitame ta saadikuna õpetaja juurde.» «Muidugi,» nõustus sõna Kass. «Lapsed teevad meile tihtilugu liiga. Ma kohe hakkam pahameelest värisema, kui tuleb meelde, et mõni kirjutab mind ainult ühe s-iga.» «Ka minu käsi ei käi mõnikord paremini,» kurtis sõna Olema. «Kuidas nad mind vahel pööravad! Lausa jube!» «Mis te nüüd,» noomis sõna Headus. «Te peate mõistma, et need on väikesed lapsed. Koolitöö on neile veel raske.» «Teeme ruttu,» kiirustas teisi sõna Seinakell. «Kes tahaks hakata meie juhiks?» «Mina mitte,» ütles sõna Arglikkus. «Ma punastan otsekohe, kui mulle otsa vaadatakse.» «Mina!» hüüdis sõna Raud. «Ma olen suur ja tugev. Mul on kõvad rusikad. Kes hääletab minu poolt?» «Oodake,» nõudis sõna Kuld. «Vaadake mu juukseid, vaadake mu riideid. Ma sädelen üleni. Mina olen sõna, mida kõige rohkem armastatakse: Kõik, kes tahavad rikkaks saada, jumaldavad mind.» «Ei, ei,» polnud nõus sõna Süda. «Kõige armastatum sõna on Ema. See sõna peab saama meie juhiks.»

Sõna Supp hüüdis: «Kuidas oleks sõnaga Leib? Kõik armastavad teda. Sõna Vili sobiks ka väga hästi juhiks.» «Lubage minul rääkida,» kostis äkki võimas hääl. Ettepoole astus suur sõna. Kõikidest teistest sõnadest kõige suurem. Ümmargune nagu pall. «Oo, Maailm,» sosistas sõna Kannike, levitades meeldivat lõhna. «Sõbrad,» ütles sõna Maailm, «mina soovin, et juhiks saaks kas sõna Sõprus või sõna Vendlus.» Klassist kostis sosinat. Sõnad pidasid nõu. Korruga sirutas sõna Ema oma hellitavad käed välja ja kõik teised vaikusid. Tindipott ja väike sulg hoidsid hinge kinni, et paremini kuulda. «Kuulake mind, sõbrad,» lausus sõna Ema. «Mina arvan, et leidsin kõige sobivama sõna. Seda sõna armastavad kõik inimesed kogu maailmas. See sõna koosneb ainult neljast tähest, kuid sisaldab mitu toredat sõna. Temas peituvad sõnad Armastus, Leib, Kodu, Sõprus, Vendlus ja veel hulk häid ja südamlikke sõnu.» «See on sõna Rahu!» hüüdsid peaaegu kõik sõnad nagu ühest suust. «Sõna Rahu olgu meie juht!» Sõna Kurjus oli astunud tahapoole, pugunud koos mõne teise sõnaga nurka ega julgenud hirmu pärast liigutada. Sõna Rahu astus ette. Ta oli ilus. Ta riietest, ta silmadest ja juustest levis klassi säravat valgust. «Lippame nüüd raamatutesse tagasi,» lausus sõna Töö käsi hõõrudes. «Varsti algavad tunnid. Meie peame lastele uusi teadmisi andma.» Kostis kahinat ja sõnad veeresid laua pealt alla. Nad lipsasid läbi lukuaugu raamatukappi tagasi ja klassis valitses taas vaikus. Kuid kannikese lõhn ja särav valgus jäid.

Lühendatult tõlkinud SILVIA KADARI

Mul on täiesti uus kirjutusmasin, liiga uus, et temaga tööd teha. Istub laua peal, puhas nagu külaline ja lõhnab kummirulli ja väljamõtlemata juttude järele. Väike asjalik külaline.

Tegelikult peaksin ma tal esimesel päeval laskma hingata. Võib-olla viima ilma-rattaga sõitma, võib-olla lugema muinasjutte, aga minul on tuju kohe järele proovida, kas ta tunneb teed läbi mu käekirja rägastiku. Ma küsin ääri-veeri: "Kas sa seebimulle oskad puhuda?"

Ma loodan, et ta satub segadusse ja ütleb ise ära, et ennekõike oskab ta siiski kirjutada ja sealt on juba kergem juttu töö peale juhtida. Kuid tema ütleb: "Oskan küll, kuigi nad ei maitse mulle."

"Ega ei ole vaja hoida kõrt püsti nagu pasunat, nii et sul suhu tuleb," õpetan mina, aga ise mõtlen: säh sulle! Ja proovin uuesti!

"Mis sa veel teed?"

"Vehin pesu pesta ja tolmu imeda," kõlab vastus! "Aga vahelduse mõttes ka õmblen, jahvatan kohvi ja poonin põrandaid! Ma olen isegi lastele muna kloppinud..." ja lisab peale järelemõtlemist häbelikult: "Teinekord, kui kedagi muud lähedal ei ole, olen katsunud väiksemaid magama uinutada, aga selle peale nad küll rohkem naeravad, et mina kolistan."

Nii ongi! Ta ei ütle, kuidas ta neid magama on katsunud uinutada! Ei ühtki sõna lauludest, muinasjuttudest.

"On sul äkki, noh, mõni ajaviide, nagu mõnel on ilmaennustamine või kirimale..." katsetan veel aralt, endal juba ammu halvad kahtlused.

"Muruniitmine," võristab mu abiline ja vaatab isuka näoga aknaalust ristikulappi. See on mahlane muidugi. Ja küllalt kõrge kä.

Ma ei oska enam midagi peale hakata. Mis asi see õieti on, mis ma koju olen toonud? Mis asi see on, mida ma viis aastat olen lootnud ja oodanud? "Kes sulle seda kõike on õpetanud?" küsin nukralt, ilma huvita, niisama viisakuse pärast.

"Eks ma ise ole õppinud. Ja mõnda asja oskad niisama, ilma õppimata ka... kui oled kirjaoskaja," lisab mu väike abiline väga vaikselt. Noh, lõpuks ometi! Ta on tõepoolest hakkaja iga asja peale. Me puhastame veel ära poolteist kilo värsket kala, enne kui istume mu sõpradele kirju kirjutama! Tuleb välja, et ta tunneb neid kõiki. Tuleb välja - minu sõbrad on tema sõbrad.

Esimene kiri on peaaegu valmis, kui aknast lendab sisse metsvint, nokib kiiresti paberi pealt meie kribalaid, neelab alla kõik viimseni, vilistab pikalt ja lendab taevasse tagasi.

Jälle on meil puhas valge paber ees! Me alustame ühel meelel uuesti. Mõni asi, et meie esimene kirjategu tuulde lendas. Selle eest on tal tiivad seljas ja kaks silma peas nagu toomingamarjad. Ja kusagil, kusagil kindlasti on tal ka pojad!

PILU

Kardina vahel oli kitsas pilu. Tota pani silma pilu ligidale ja vaatas. Pilu taga oli paks puutüvi. Õue ei olnud pilust näha, kõrvalmaja ei olnud näha. Puutüvi oli otse Tota silma vastas.

Puutüvi oli pilust hoopis teistsugune kui tavaliselt. Tüve peal olid isemoodi praod ja lõhed ja kõrgendikud. Tota pea kohal oli puutüves kummaline auk. Tota varem ei teadnudki, et seal on niisugune siiruviiruline auk. Tota piilus ja piilus veel.

Ema tuli tuppa ja lükkas kardinat mõlemasse aknaserva.

Pilu ei olnud enam. Kogu õu oli näha ja vastasmaja oli näha. Puutüvi oli päris tavaline.

«Ema, mis sa tegid?!» hädaldas Tota.

«Väljas on ammu valge,» ütles ema.

«Tahad sa siis terve päeva kinnise kardina taga istuda?»

«Ma ei istunud ju kardina taga,» vastas Tota, «ma istusin pilu taga.»

HANG HANGES

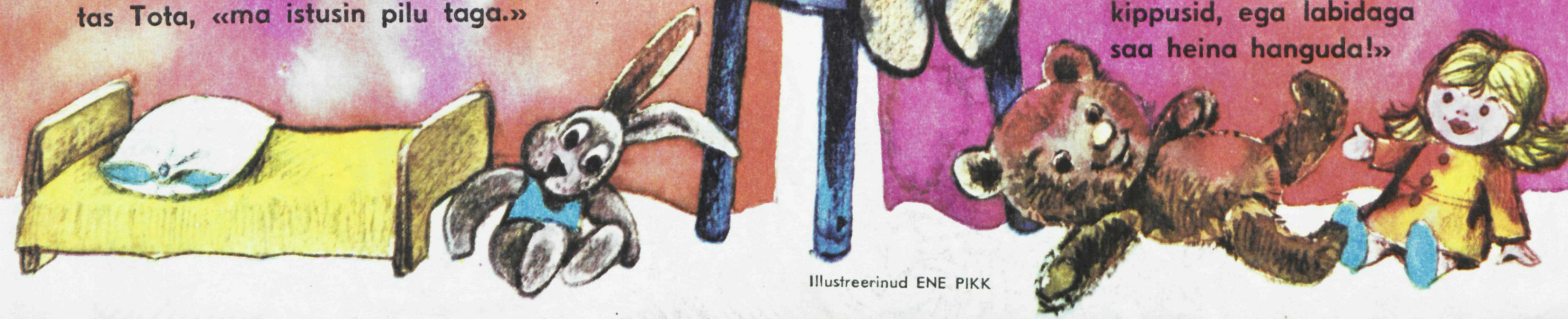
Hang seisis hanges.

«Kuule Hang, miks sa hanges seisad, ega hange saa Hanguga hanguda!» pilkas Lumelabidas Hangu. Hang oli aeglase toimega ega vastanud midagi. Heinaaeg tuli kätte. Pere-mehe läks hangu tooma, aga hanguharud olid läbi roostetanud. Pere-mehe võttis lumelabida, lõi selle hooga heina, aga labidas läks pröks! pooleks. Pere-mehe vihastas ja viskas labida hangu kõrvale.

Nüüd vastas Hang Lumelabida talvisele pilkele: «Kuule Lumelabidas, miks sa heina kippusid, ega labidaga saa heina hanguda!»

Illustreerinud ENE PIKK

VÄRAV

Gugutse on väravavaht. Grigorašš paneb palli värava poole veerema. Gugutse kukub käkaskaela rohu sisse.

«Värav!»

Kus sa sellega! Gugutse püüab palli kinni. Grigorašš pahutseb. Eks ikka sellepärast, et ta ei saa palli väravasse löödud.

«Gugutse,» ütleb Grigorašš, «ma annan sulle ühe õuna. Lase mul kordki pall väravasse lüüa!»

Aga Gugutse ainult naerab selle peale.

VÄIKEMEES JA MÄGI

Kõrge mägi. Mäe tipus kasvab roheline kuusk. Kuusk on rinnust saadik lumes.

«Kuusk, kuule, kuusk, tule alla orgu! Tule vaata, missugune soe suvi meil siin on!»

«Sina, väikemees, roni parem minu juurde mäe tippu! Siit on terve maa näha!»

Tõlkinud ANDRES JAAKSOO

Illustreerinud VIRVE KOTKAS

ELJU MARDI

LOE VIIEKÜMNENI!

Rutt ja väike Georg mängisid peitust. Kord otsis Rutt Georgi ja siis jälle Georg Rutti.

«Sina tuled liiga ruttu, ma ei jõua end veel äragi peita,» sai Rutt pahaseks. «Nüüd seisa siin, pane silmad kinni ja loe viiekümneni. Alles siis võid tulla otsima.»

Georg seisis viivukese nurgas ja juba jooksis Rutti otsima.

«Kas lugesid viiekümneni?»

«Lugesin küll. Lugesin mitu korda: viiskümmend, viiskümmend, viiskümmend,» vastas Georg.

Minu isa on liiklusinspektor

Minu isa on ilus vorm ja punase rummuga müts. Ja sinikollane patrullauto ja püstol ja vöödiline sau ja kaarditasku ja kõri-sev vile, mida mina vahel kodus olen saanud puhuda.

Minu isa on kõige pikem mees meie majas. Tööl kutsuvad sõbrad teda seepärast Pikk-Paavoks. Pikkus on hea asi. Kui inimene on pikk, näeb ta kaugelt. Liiklusinspektor peab nägema kõike, mis tänaval toimub.

Ükskord võttis isa mind oma sinikollase autoga sõitma. Sõitsime rahulikult läbi linna, kui korraga väike poiss jooksis üle tänav. Sedamaid vajutas isa mingile nupule, võttis mikrofoni ja ütles:

«Poiss rohelise pluusiga! Üle sõidutee ei tohi joosta — see on väga ohtlik. Ära enam kunagi nii tee!»

Inimesed jäid seisma ja vaatasid rohelise pluusiga poissi. Küll tal võis piinlik olla.

Sõitsime edasi. Korraga hakkas üks aparaat piiksuma. See oli raadio väljakutsesignaal. «Olen Vimpel, olen Vimpel,» kostis raadiost.

«Kõigile patrullautodele ja liikluspostidele! On ärandatud punane «Moskvitš»-412. Erilised tundemärgid — vasak esiporitiib muljutud. Kandke vastuvõtust ette.»

Varsti hakkas raadio jälle sumisema:

«Vimpel, olen Esimene. Teade vastu võetud . . .» Nii uued ja uued hääled. Ka isa ütles, et on teate vastu võtnud.

Ma sain kohe aru, mida ärandamine tähendab. See tähendab auto varastamist. Küsisin:

«Isa, kas sina oled mõne autovarga kinni püüdnud!»

«On küll ette tulnud . . .» ütles isa. «Patrulleerisime kord Rakvere rajooni teedel. Meie märguandel üks auto ei peafunud. Kihutasime järele. Kui kätte saime, hüppas juht autost välja ja pistis metsa poole jooksu. Mina ei jäänud maha. Hoiatuseks tulistasin õhku. Noormehel oli korrapealt jooksuisu kadunud. Algul ei saanud teine sõnagi suust, siis hakkas nutma ja töötama, et ei lähe enam kunagi võorast autot võtma.»

«Piip, piip, piip,» kostis jälle raadiost, aga mida sealte nüüd teatati, seda ma enam ei kuulnud. Meie maja paistis. Mul oli aeg maha minna.

Sellel suvel sõitis minu isa autoga vähe. Ta rohkem lendas kopteriga ja jälgis liiklust õhust. Kopterilt näeb korraga palju autosid. Autod on nagu peopesal. Kui mõni neist valessti sõidab, paistab kohe ära. Siis isa teatab sellest all sõitvale patrullautole raadio teel. Lendama isa mind ei võta. Ütleb, et vara veel. Et kasvagu ma suuremaks.

Aga nooreks liiklusinspektoriks hakkam ma varsti.

Seitsmeaastase MEELISE jutu kirjutas üles
HARRY TAIDRE

Liiklusinspektor PAAVO PÜVI
Pildistanud GUSTAV GERMAN

Sõbrad ootavad Rositat

S

õpradeks saadakse mitut moodi. Küll hulga-kesi tööd ja sporti tehes, küll kohtumisõhtutel tantsu vihtudes. Nendel, kes möödunud suvel Tallinnas kooli-

noorte laulu- ja tantsupeol käisid, on nüüd palju uusi sõpru kõikides liiduvabariikides.

Armeenia pealinnast Jerevanist sõitis meile külla viieaastane Rosita Šaginjan. Mäletad, seesama Rosita, kes kogu rongkäigu vapralt kaasa tantsis, kes justkui liblikas tantsumurul ringi lendles, kes igale poole jõudis ja kunagi ära ei väsinud.

«Taevas paistab päike, olen lõoke väike,»

laulis see väle tüdruk nagu enda kohta ning jätkas lätikeelse lauluga. Kiiresti sõbrunes ta kõigiga, kellega juttu rääkis või murul mängis, viie tüdrukuga meie vabariigist on praegugi kirjavahetuses. Peale emakeele oskab Rosita vene keelt ning selles ta kirjad sõpradele kirjutabki. Rosita jutustab oma kirjades tantsuansamblist «Sõprus». Sellest, kus ja kuidas esinetud. Ta on ansambli kõige noorem liige. Veel kuulub Rosita naisansamblisse, kus mängib klaverit ja esitab mitu toredat laulu päris üksi.

Sel sügisel hakkas Rosita koolis

käima. Õigem oleks küll öelda, et koolides, sest peale tavalise päevakooli astus ta muusikakooli. Sisseastumiseksamid tegi kõik viitele. Õpetajad arvasid, et küllap ta ka edaspidi ainult väga häid hindeid saab. Sellest hoolimata, et on vallatu ja püsimatu tüdruk, kes hirmsasti jäätist ja limonaadi armastab ning paljude asjadega korruga tegelda tahab. Rosita on koos ansambliga käinud nii suurtes kui väikestes linnades. Igasse neist on maha jäänud hulk

sõpru. Kõik nad ootavad Rositat uuesti külla. Kui ta aga meie järgmisele laulu- ja tantsupeole tuleb, õpib ta selgeks selle laulu:

«Kes kindlat sõprust kalliks peab ja õige sõbra väärtust teab, see ikka õnneradu käib...»

Ja ühe tormilise sõprustantsu tantsib ta oma uute ning vanade sõpradega sellel peol kindlasti.

AGNES JÜRGENS

Pildistanud PRIIT KALDOJA

TÄHTSAD PÜHAD

ON OKTOOBRI PÜHAD MEIL
NING OKTOOBRI PÜHAD TEIL.
TÄNAVAL ON SUUR PARAAD,
SELLEST HOOGU JUURDE SAAB.

*

MAJADE KÜLJES ON LIPUD.
KUHU SA, VÄIKEMES, KIPUD?
PARAADILE LÄHEME, ISA,
MUIDU MA TÕSTAN KISA!

ALO JALGMA,
Tallinna 8. Keskkooli
IIIb klassi õpilane

SAIN PIONEERIKS

Enne pioneeriks astumist oli meil palju koondusi, kus räägiti pioneeride elust, nende kohustustest ja seadustest. Õppisime lahendama salakirju, siduma sõlmi ja silmuseid. See oli väga huvitav.

Pioneeriks vastuvõtmise aktus toimus koolisaalis. Seisime rivis ja kui muusika hakkas mängima, marssisime üle saali. Kuulasime huviga, mida meile räägiti. Pärast töötust seoti meile kaelarätid kaela.

Olen väga õnnelik, et sain pioneeriks. Püüan eeskujulikult õppida ja täita kõiki pioneeriseadusi.

KAJA KURIS,
Valjala 8-kl. Kooli
IV klassi õpilane

HEAMEEL TÖÖST

Ühel ilusal sügispäeval läksime klas-siga parki jalutama. Puude all maas nägime palju kirevaid lehti. Samas otsustasime kogu klassiga neid rehitsema tulla. Sobivaks päevaks oli reede.

Pärast tunde kogunesime kõlakoja juurde. Seal saime rehad ja töö võis alata. Hakkasime võidu rehitsema. Muru sai puhtaks ja lehehunnikud aina kasvasid. Koju minnes oli kõigil hea meel tehtud tööst.

RETA VIRVES,
Kingissepa Algkooli
III klassi õpilane

LENINGRADIS

Leningrad. Seda linna kutsutakse veel: kangelaslinn, revolutsiooni hääl, Neevalinn jne.

Ühel suvel käisimegi ema ja isaga automatkal Leningradis. Nägime siin väga palju toredat ja huvitavat. Võiksin jutustada Leningradi loomaaiast või sellest, kuidas sõitsime laevaga Petrodvoretsi, kus olid ilusad purskaevud ja kaunis palee. Jutustan aga

siiski sellest, mis mulle kõige rohkem meelde jäi.

Külastasime Talvepaleed ehk Ermitaaži, kuhu on välja pandud maailma parimate kunstnike maalid. Pärast olime Paleeväljakul. Isa jutustas Talvepalee ründamisest 1917. a. oktoobriöö. Siis läksime Neeva äärde, sinna, kus seisis ristleja «Aurora». Huvitav oli vaadata laeva, mida olen nii palju näinud piltidel ja filmides. Teadsin, et «Aurora» kahuripauk oli signaaliks, kui alustati rünnakut Talvepaleele. Käisime sel päeval veel

Piskarjovi kalmistul. Sinna on maetud tuhanded inimesed, kes hukkusid Leningradi kaitsmisel Suures Isamaasõjas. Siin kõlas pidulik ja kurb muusika, põles igavene tuli. Nägime fotosid sõjaaegsest Leningradist ja koolitüdruku Tanja päevikulehti. Igale lehele oli kirjutatud, et suri keegi tüdruku kodustest. Mälestuseks sellest reisist jäi mulle pilt ristlejast «Aurora», mille joonistasin Neeva kaldal.

LAURI PÄRN,
Tartu 10. Keskkooli
IV klassi õpilane

«Vihmasajus» — joonistanud KÜLLI KITSING
Lehtse 8-kl. Kooli II klassist

AINA SAJAB

SÜGISEL VIHMA SAJAB JA SAJAB,
MÄRJAD ON PUUD, POOSAD JA MAJAD.
KULDNOKAD ÄRA LENDAVALD NÜÜD,
KAJAB NENDE NUKKER LAHKUMISHÜÜD.
LÕUNAMAAL NAD SAAVAD SÕOA,
VÕIVAD RÕOMSALT LAULU LÕOA.

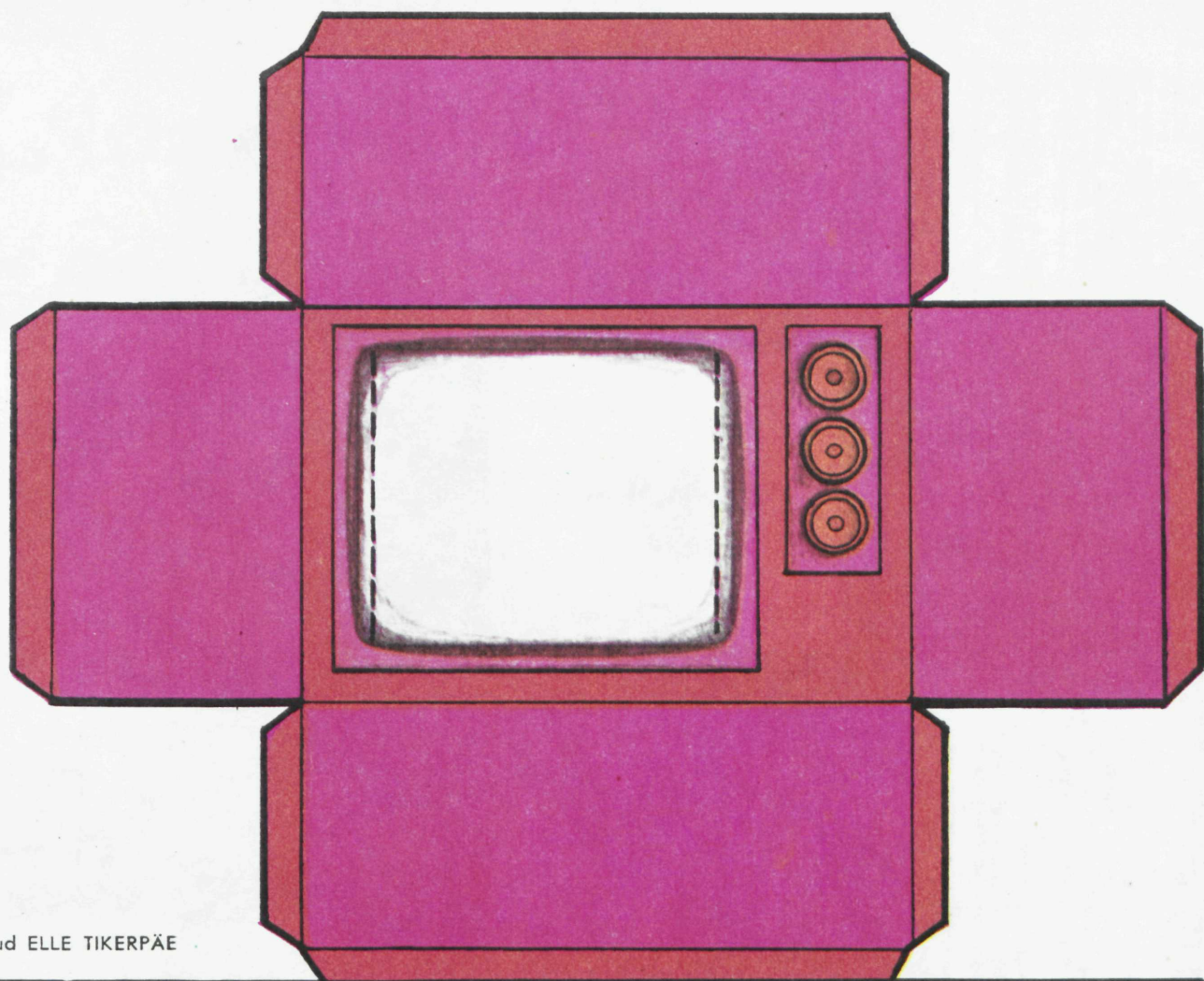
KATRE VUGT,
Tallinna 8. Keskkooli
II klassi õpilane

VÄRVITELER

Nädalas on päevi, mil televisioonikavva polegi multifilmi märgitud. Enam ei maksa sul sellepärast kurvastada, sest appi tuleb «Tähekesed» värviteler. Kõigepealt otsusta, kas valmistad endale punase või rohelise teleri. Siis lõika pinnalaotus välja ja kleebi papile või paksemale paberile. Musta joonega eraldatud kitsale servale ära pappi alla kleebi. Mõõda musti peenikesi jooni murra teleri küljed ära, servad keera sissepoole ja liimi kinni (joonis 2). Ekraani otstesse lõika noaga kriipsjoont pidi pilud (joonis 1).

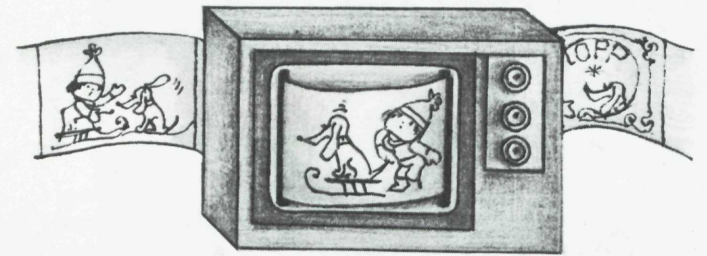
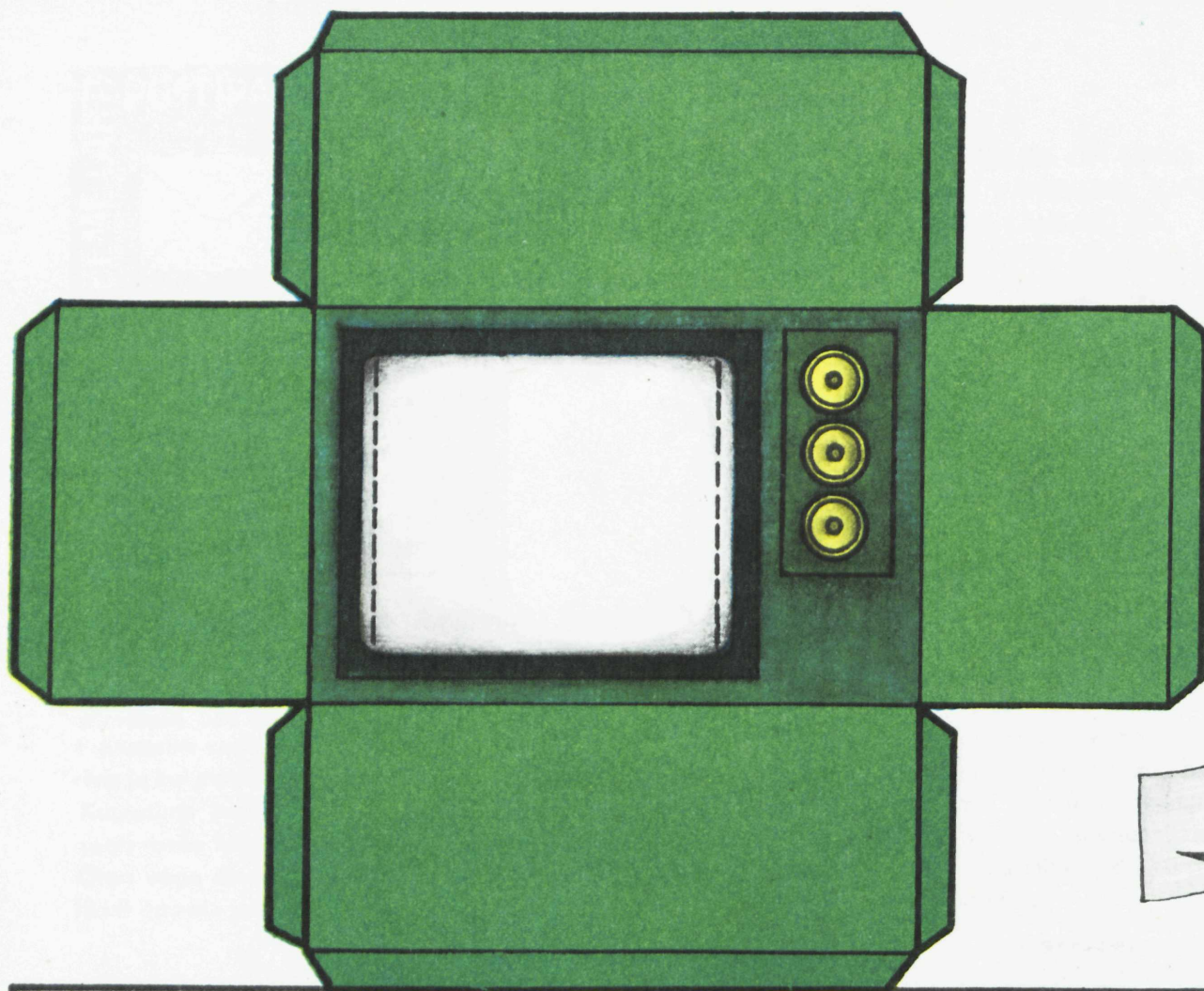
Lõika välja kaks filmiriba ja liimi need kokku üheks pikaks filmilindiks, mille ühel pool on «Käojutt», teisel «Koeralugu». Filmi mõlemasse otsa kleebi 6 cm pikkune pabeririba. Nüüd torika filmilint pilude vahelt läbi ja tõmba pilthaaval üle ekraani (joonis 2).

Filme, nii värvilisi kui must-valgeid, võid ise juurde mõelda ja joonistada.

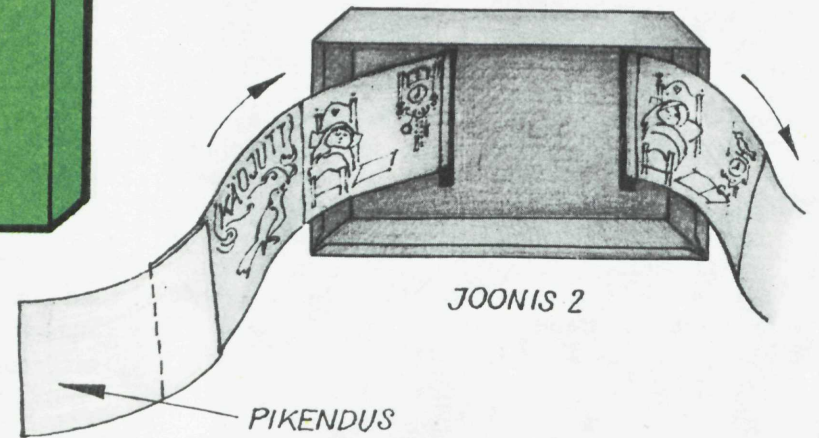

Joonistanud ELLE TIKERPÄE

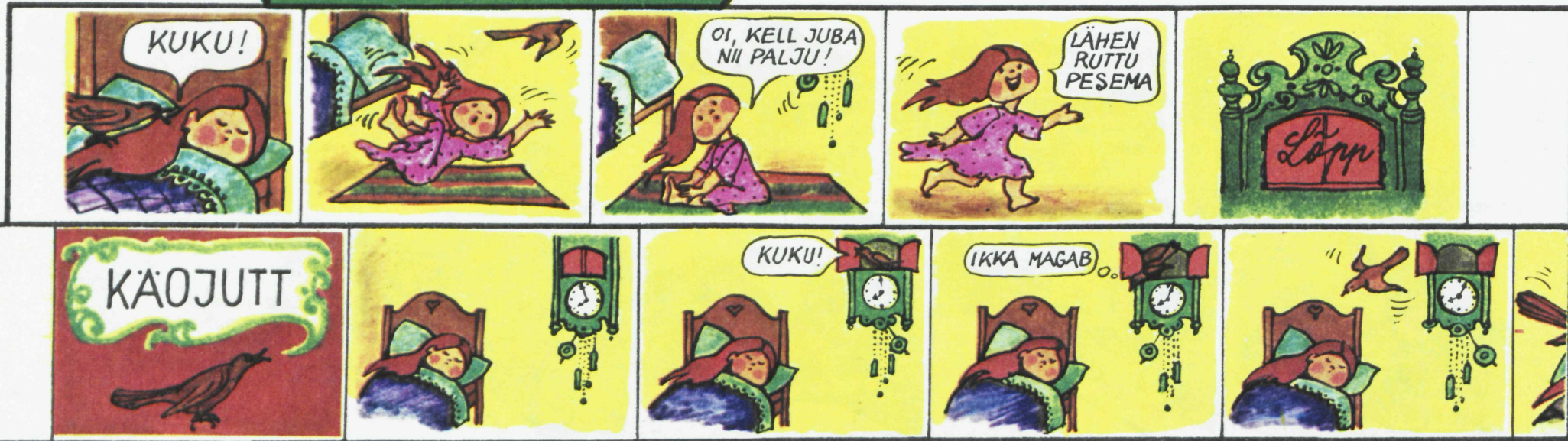

JONIS 1

JONIS 2

PIKENDUS

ADOLF RAMMO

AJAMÕÕTMISLAUL

Liivakellas
liigub, kukub liiv,
iga tera —
möödub hetk ja viiv.

Kui saaks tuhat aastat
ära mōõta nii,
selleks küll vist kuluks
kogu kõrbe liiv.

Sinul endal väike
kell on randme peal,
aja kohta sulle
annab andmeid seal.

Sina ei jää hiljaks
palliplatsile
ega joostes külla
naabri Atsile.

MILLISED LEHED JA VILJAD KUULUVAD KOKKU!

MITU LINDU LEIDIS TEE SÖÖGIMAJJA!

LEIA IGALE KÜLALISELE ÕIGE TOIT!

Joonistanud KARIN NIINEPUU

ARVA'ARA! ARVA'ARA! ARVA'ARA! ARVA'ARA!

ELKNÕ Keskkomitee ja ENSV Pioneeriorganisatsioon Nõukogu lastejakiri «Täheke» nr. 11 — 1978. Ajakiri asutatud jaanuaris 1960. Ilmub kord kuus. EKP Keskkomitee Kirjastus. Toimetuse aadress: Tallinn 200 101, Pärnu mnt. 67-a. Toimetus käsikirju ei tagasta.

Kolleegium: E. Haamer, V. Kolkas, E. Mardi (peatoimetaja), H. Mänd, A. Piirma, H. Rattiste. Telefonid: peatoimetaja E. Mardi 681-495, vastutav sekretär J. Pirita 681-497, vanemtoimefaja J. Rannap 681-497, kunstiline toimetaja E. Pikk 681-400, toimetaja A. Jürgens 681-538, toimetaja V. Variksaar 681-496, sekretär H. Väli 681-400.

Laduda antud 2. X 1978. Trükkida antud 20. X 1978. Trükiaru 70 000. Ofsetpaber nr. 1, 60x90/8. Trükipoognaid 2. Arvestuspoognaid 2,83. MB-06870. Tellimise nr. 3285. EKP Keskkomitee Kirjastuse trükikoda. Tallinn 200 090, Pärnu mnt. 67-a.

Esikaanel Väsu 8-kl. Kooli korrapildid lauda katmas. Pildistanud G. GERMAN.

Детский журнал ЦК ЛКСМ Эстонии и Совета Пионерской организации Эстонской ССР «Тäheke» («Звездочка»). На эстонском языке. Выходит один раз в месяц. Типография Издательства ЦК КП Эстонии. Tallinn, 200090, Пярну маantee, 67-а. Ад-рес редакций: ЭССР, Tallinn, 200 101, Пярну маantee, 67-а. Цена 15 коп. Объем 2 печ. листа. Заказ № 3285. Ти-раж 70 000.

Saluut

Mis on saluut!

Pioneer ütleb, et see on pidulik tervitus. Sportlane teab: saluut on vastastikune tervitamine enne ja pärast võistlust. Madrus peab saluudiks seda, kui laeval lippu heisatakse ja tema on valveseisangus. Sinu vanaisa, kes sõjas käinud, sõnab, et saluut korraldati siis, kui meie sõdurid vaenlase üle tähtsa võidu saavutasid. Õhku tulistati mitmevärvilisi rakette.

Niisiis, saluut on austuse väljendus.

Kui Suur Isamaasõda lõppes, oli esimesel rahupäeval Moskvas väga võimas saluut. Taevasse lendas korraga tuhat mitmevärvilist raketti. Ja nii kolmkümmend korda. See oli 9. mail 1945. aastal.

Siis tulistati rakette püssidest ja kahuritest. Kasutati samasuguseid rakette, mida sõjas märguandmiseks. Alles mitu aastat hiljem hakati valmistama erilisi, ainult ilutulestiku rakette. Need põlevad punase, rohelse,

kollase või valge leegiga. Kaua aega ei osatud teha ilusa sinise tulega rakette. Nüüd osatakse.

Tänapäeval toimub saluut tähtsate pühade puhul. Saluudi korraldamiseks on erilised autod, mille kastis asetsevad üksteise kõrval mitukümmend või koguni mitusada jämedat toru, otsad taeva poole. Auto sõidab selleks ettenähtud kohta ning täpselt õigel ajal lendavad kõrgele taevasse raketid. Nad pudenevad mitmeks väikeseks tulekeraks ning lendavad laiali. Taevas nagu pritsiks värvilist tuld. Ilutulestiku tegijad oskavad õhus värvilistest tuledest joonistada lilli, kujutada äikest või ka mereelukat meduusi. Suurte pühade ajal võib Moskva taevas näha tulemerd, mida nimetatakse «Pidupäeva tuledeks».

Ilutulesid näed ka meie joonistel.

JOHANNES PIRITA